

Dosarul nr. 2ra-1639/18

Prima instanță - (Judecătoria Cahul, sediul Taraclia) S. Uzun

Instanța de apel - (Curtea de Apel Cahul) E. Dvureceanschii, N. Veleva, V. Movilă

## ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
judecătorii

Valeriu Doagă  
Tamara Chișca-Doneva  
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Fiodor Paslari,  
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Paslari  
împotriva lui Nicolai Stoianov, intervenienți accesorii Primăria și Consiliul Taraclia,  
cu privire la anularea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorului de teren  
eliberat,

împotriva deciziei din 7 martie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a  
respins apelul declarat de Fiodor Paslari și s-a menținut hotărârea din 15 septembrie  
2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia,

### c o n s t a t ă :

La 12 mai 2017 Fiodor Paslari a depus cerere de chemare în judecată, ulterior  
concretizată prin cererea din 1 septembrie 2017 (f.d. 183-185), împotriva lui Nicolai  
Stoianov, intervenienți accesorii Primăria și Consiliul Taraclia, solicitând repunerea  
în termen, anularea Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren eliberat  
de Primăria or. Taraclia pe numele lui Fiodor Paslari, din or. Taraclia, str.  
Pervomaiscaia, 255, cu nr. cadastral xxxxx și Titlului de autentificare a  
dreptului deținătorului de teren eliberat pe numele lui Nicolai Stoianov, din or.  
Taraclia, str. Pervomaiscaia, 259, cu nr. cadastral xxxxx.

În motivarea acțiunii, Fiodor Paslari a indicat că în baza contractului de  
vânzare-cumpărare din 19 august 1987, a devenit proprietarul casei de locuit din or.  
Taraclia, str. Pervomaiscaia, 255, cu terenul aferent cu suprafața 0,1604 ha.

În baza contractului menționat a înregistrat dreptul de proprietate la Oficiul  
Cadastral Teritorial Taraclia.

Conform actelor eliberate de biroul inventarierii tehnice la acel moment,  
parametrii terenului erau: din partea străzii lățimea - 20,20 metri, lungimea din partea  
pârâtului - 76 metri, partea din spate a grădinii - 22 metri și din partea celuilalt vecin  
- 76 metri.

Ulterior procurării, a demolat casa veche și a început construcția unei case noi, conform schemei de delimitare în natură a hotarelor din 16 decembrie 1987, aprobate de arhitectul-șef al raionului.

În conformitate cu schema dată, distanța dintre peretele casei și până la hotarul din partea pârâtului constituia 1,5 metri.

În prezent, această distanță s-a micșorat considerabil și constituie 0,4 metri. Acest fapt se confirmă prin actul de cercetare a terenului din 11 august 2016, care a fost întocmit și în prezența pârâtului.

Astfel, reclamantul a invocat că la eliberarea titlurilor menționate, s-a comis o eroare, deoarece suprafața terenului său a fost micșorată ilegal cu 1,1 metri, fapt ce duce la imposibilitatea exploatării construcției din partea vecinului și contravine schemei de delimitare în natură a hotarelor.

A indicat că Oficiul Cadastral Teritorial Taraclia prin răspunsul din 14 decembrie 2016 a comunicat că erorile care nu au caracter tehnic se corectează cu consimțământul exprimat în scris al fiecărui titular de drepturi ale cărui interese sunt lezate sau în temeiul hotărârii judecătorești irevocabile.

Totodată a menționat că ambele titluri de autentificare a dreptului deținătorului de teren au fost eliberate de Primăria or. Taraclia în baza deciziei primăriei nr. 14/2 din 25 martie 1993, terenurile ne fiind repartizate cu drept de proprietate.

Reclamantul a relatat că informația respectivă a primit-o la 26 ianuarie 2017, și această circumstanță constituie temei de anulare a titlurilor.

A indicat că anterior s-a adresat în mod verbal către pârât pentru soluționarea litigiului, propunând-ui să depună o cerere la Oficiul Cadastral Teritorial Taraclia, însă fără careva rezultat pozitiv.

La 9 februarie 2017 a expediat în adresa pârâtului o scrisoarea cu propunerea de a stabili data adresării la Oficiul Cadastral Teritorial Taraclia pentru depunerea cererii de concretizare a hotarelor între loturile acestora, dar nu a primit nici un răspuns, deși pârâtul a recepționat scrisoarea.

Astfel, ținând cont de existența contractului de vânzare-cumpărare a casei, care în prezent este valabil și în baza căruia a fost întocmit dosarul tehnic cu indicarea suprafeței terenului aferent, și organele administrației publice locale cunoșteau despre acest fapt, consideră că la eliberarea titlurilor de autentificare a dreptului deținătorului de teren au fost încălcate drepturile sale, deoarece este în imposibilitate de a folosi terenul aferent în starea indicată în dosarul tehnic.

Prin hotărârea din 15 septembrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Paslari împotriva lui Nicolai Stoianov s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 25 septembrie 2017, Fiodor Paslari a declarat apel, solicitând casarea hotărârii, cu adoptarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 7 martie 2018 a Curții de Apel Cahul, s-a respins apelul declarat de Fiodor Paslari și s-a menținut hotărârea din 15 septembrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia.

În motivarea soluțiilor, instanțele inferioare de judecată au reținut că drepturile de proprietate ale reclamantului Fiodor Paslari și pârâtului Nicolai Stoianov au fost înregistrate prin eliberarea titlurilor de proprietate în cadrul înregistrării primare masive, în conformitate cu art. 55 alin. (1) din Legea cadastrului bunurilor imobile

nr.1543 din 25 februarie 1998. În procesul înregistrării primare masive, au fost întocmite planul cadastral al teritoriului, dosarul cadastral pentru fiecare bun imobil și registrul bunurilor imobile.

Astfel, instanțele au conchis că acțiunea înaintată este neîntemeiată deoarece, existența unor deferențe de dimensiuni ale terenului reclamantului Fiodor Paslari și pârâtului Nicolai Stoianov, indicate în planurile cadastrale actuale, inclusiv în titlurile de proprietate asupra terenurilor, în raport cu planurile cadastrale întocmite anterior înregistrării primare masive, își găsesc explicație în prevederile art. 55 alin. (4) din Legea nr. 1543 din 25 februarie 1998.

La 28 iunie 2018, prin intermediul oficiului poștal, Fiodor Paslari a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emitere unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea instanței de fond, invocând că sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Recurentul consideră că instanțele inferioare de judecată nu au aplicat legea care urma a fi aplicată, iar concluziile acestora sunt în contradicție cu circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei.

La 8 august 2018 intimatul Nicolai Stoianov a depus referință, prin care a indicat că recursul depus de Fiodor Paslari este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost recepționată de recurent la 11 mai 2018.

Din aceste considerente, recursul declarat la 28 iunie 2018, se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Fiodor Paslari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Fiodor Paslari.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari